
RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 1244 van 17 augustus 2007
in de zaak X / IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 12 februari 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U zou tijdens het bewind van president Saddam Hussein lid zijn geweest van de Baathpartij. Omstreeks 2001 zou u niet langer naar vergaderingen van de Baathpartij zijn gegaan. In deze periode zou u benaderd zijn door uw schoonbroer (H.), die voor de “X” (veiligheidsdienst) werkte. Hij zou u gevraagd hebben of u voor hem als informant wilde werken. U zou hierin toegestemd hebben. Regelmatig bezorgde u informatie aan uw schoonbroer over mensen die zich kritisch uitlieten over het regime van Saddam Hussein. Na de val van het regime zou u vastgesteld hebben dat de publieke opinie zich tegen voormalige Baathisten keerde, onder wie ook uw schoonbroer (H.). U besloot onder te duiken bij twee van uw ooms in Bagdad. Op 12 oktober 2003 zou u vanuit Bagdad naar Turkije gereisd zijn, waar u op 12 oktober 2003 aankwam. Dezelfde dag nog zou u vanuit Turkije naar België gereisd zijn, waar u op 20 oktober 2003 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan in België.”

1.2. Verzoeker stelt dat hij geen soennitische maar sjiitische Irakees is.

2.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dient nu, in het onderzoek ten gronde, door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen omtrent uw verklaring dat u persoonlijk gevisieerd werd. U verklaarde in dit verband dat na de val van het regime van Saddam Hussein de gebouwen van de “X” werden bezet. U vreesde dat men zich wilde wreken op alle personen, onder wie uzelf, die actief waren geweest voor deze dienst. Er werd u gevraagd of u concrete aanwijzingen had dat men u persoonlijk wilde treffen. U antwoordde hier negatief op en voegde eraan toe dat u onmiddellijk na de val van het regime vluchtte. Aldus bevestigde u eigenlijk preventief te zijn gevlucht en lichtte u toe dat u onmiddellijk bent ondergedoken bij twee van uw ooms in Bagdad. Er werd u gevraagd of er personen bij u thuis zijn geweest, op zoek naar u. U antwoordde eerst ontkennend en lichtte toe dat dit was omdat niemand wist waar u zich op dat ogenblik bevond. Wanneer u vervolgens ter bevestiging werd gevraagd of er dan werkelijk niemand naar u op zoek is geweest of naar u heeft geïnformeerd, antwoordde u plots, en strijdig met wat u eerst beweerde, dat dit wel het geval was. Er werd u gevraagd om dit toe te lichten. U antwoordde -erg vaag- dat een kozijn van u, u hierover inlichtte. U kon enkel zeggen dat men bij u thuis is langsgeweest, op zoek naar u maar u had hierover geen verdere details (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en p. 11). Niet alleen zijn uw opeenvolgende verklaringen over de vraag of u al dan niet werd gezocht na de val van het Baathregime tegenstrijdig, bovendien moet worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u geen verdere bijzonderheden heeft over wat er dan precies is gebeurd. Dat u aan uw kozijn niet meer details zou hebben gevraagd is op zich evenmin aannemelijk. Deze houding wijst op een manifest gebrek aan interesse voor uw eigen situatie en doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging.”

2.2. Verzoeker stelt dat hij enkel kan verklaren waarvan hij op de hoogte is en wat hij vernomen heeft: wanneer hij in Irak was, vreesde hij te worden gevisieerd omdat hij actief heeft meegewerkt als informant voor de veiligheidsdienst; na zijn vertrek heeft hij van zijn neef vernomen dat men bij hem thuis is geweest en dat men naar hem vroeg en alles over zijn verblijf wilde weten.

2.3. Verweerder wijst erop dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van de reeds eerder afgelegde verklaringen en dat zijn uitleg niet afdoende is om de motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten, waardoor deze gehandhaafd blijft.

2.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027,19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich er toe beperkt een loutere herhaling te geven van de reeds voor het Commissariaat-generaal door hem afgelegde verklaringen (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Het louter herhalen van reeds eerder in de procedure gegeven verklaringen is niet dienend ter weerlegging van de bestreden motivering, die derhalve

overeind blijft.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing vervolgt:

“Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u ook zeer onduidelijke verklaringen aflegde over wat uw twee schoonbroers (A.R.) en (H.) is overkomen onmiddellijk na de val van het voormalige regime. U verklaarde dat onbekenden (A.R.) met opzet hebben aangereden. U kon hierover geen verdere details geven. U wist zelfs niet of (A.) hierdoor verwondingen had opgelopen, al dan niet ernstig (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Er werd u gevraagd of er nog andere gelijkaardige feiten waren gebeurd met één van de schoonbroers. U verwees nu, opnieuw erg vaag, naar een ander incident, waarbij (A.R.) betrokken was. Opnieuw zouden onbekenden hem met opzet met een wagen hebben willen aanrijden. Bij dit incident zou de neef van (A.R.) gewond zijn geraakt aan het been. Het is erg opvallend dat u enerzijds door uw familie werd ingelicht over deze twee incidenten, maar dat u anderzijds weinig concrete gegevens te weten bent gekomen. U lichtte toe dat u wel naar meer details heeft gevraagd, maar dat men u hierover niets meer wilde zeggen. Uw familieleden zouden u enkel gezegd hebben om niet terug te keren naar Irak (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Nogmaals dient onderstreept dat het weinig geloofwaardig is dat uw familie hierover zo vaag is gebleven, temeer de concrete problemen van uw schoonbroer erg verwant zijn aan uw eigen persoonlijke situatie en dus indicatief zijn voor wat u had kunnen overkomen.”

3.2. Verzoeker stelt dat eerst een neef van A.R. is overleden tijdens een auto-ongeval en dat dit geen toevallig ongeluk was. Tijdens dit eerste ongeluk werd A.R. zelf niet verwond. Tijdens een ander incident liep A.R. ernstige verwondingen op aan het been.

3.3. Verweerder repliceert dat verzoekers verklaringen in strijd zijn met de reeds eerder afgelegde verklaringen. Tijdens het gehoor ten gronde verklaart verzoeker dat hij niets weet over het overlijden van een neef van A.R. ten gevolge van een auto-ongeluk en vermeldde hij niet dat A.R. verwondingen opliep aan zijn been.

3.4. Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot wat zijn schoonbroer en diens neef is overkomen. Voor het Commissariaat-generaal verklaart hij dat de neef van A.R. tijdens het eerste incident zijn been brak toen hij per ongeluk werd geraakt en verklaart hij enkel dat A.R. bij het andere ongeluk verwondingen heeft opgelopen (administratief dossier, stuk 5, p.3-4). In het verzoekschrift verklaart hij dat de neef van A.R. tijdens het eerste incident is overleden en dat A.R. bij het andere incident ernstige verwondingen opliep aan het been. De tegenstrijdige en de vage verklaringen van verzoeker leiden ertoe dat zijn relaas hieromtrent niet geloofwaardig is.

4.1. De motivering van de bestreden beslissing vervolgt:

“In hetzelfde verband dient ook te worden gewezen op het volgende. U verklaarde dat uw twee schoonbroers ondergedoken leefden. Er werd u gevraagd of hun echtgenotes, namelijk uw twee zussen, ooit omwille van hen problemen hebben gekend. U antwoordde hier negatief op. Op de vraag of uw twee zussen ooit werden geïnterpelleerd aangaande uw schoonbroers antwoordde u eveneens negatief. Vervolgens werd u erop gewezen dat het logisch zou zijn dat de mensen die op zoek zijn naar uw schoonbroers, ook bij uw zussen zouden zijn langsgeweest. U gaf dit toe en antwoordde nu plots, opnieuw strijdig met wat vooraf gaat, dat er zeer regelmatig onbekenden bij uw zussen waren langsgelopen om informatie te bekomen over hun echtgenotes. Er werd u gevraagd of u hierover meer details kon geven. U gaf in eerste instantie ontwijkende antwoorden en verantwoordde uw gebrek aan kennis door erop te wijzen dat u zich in België bevindt, terwijl de feiten zich in Irak afspeelden. Dit is nochtans geen afdoende uitleg. Vervolgens lichtte u wel toe dat uw zussen psychologisch werden geïntimideerd. Ook haalde u aan dat uw zussen bij hun thuis zeer regelmatig werden ondervraagd. U werd vervolgens gewezen op uw opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen. U antwoordde dat u de vraag verkeerd begrepen had en dat u aanvankelijk enkel had willen zeggen dat uw zussen nooit echt zijn vervolgd door de mensen die op zoek waren naar uw schoonbroers (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en p. 4). Nochtans was de vraag duidelijk gesteld en niet voor interpretatie vatbaar. U heeft zich aangaande dit aspect van uw relaas overduidelijk tegengesproken.”

4.2. Verzoeker stelt dat zijn zussen wel zijn ondervraagd en dat zij tijdens deze ondervragingen

psychologisch ernstig onder druk werden gezet, maar dat ze niet werden vervolgd door enige overheid.

- 4.3. Verweerder wijst erop dat verzoeker zich enkel beperkt tot het herhalen van de reeds eerder afgelegde verklaringen tijdens zijn gehoor ten gronde op het Commissariaat-generaal.
- 4.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van de verklaringen die hij reeds aflegde voor het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 5, p.3-4). Het louter herhalen van de reeds eerder in de procedure gegeven verklaringen is niet dienend ter weerlegging van de bestreden motivering, die derhalve overeind blijft.
- 5.1. De motivering van de bestreden beslissing vervolgt:

“Tenslotte dient ook te worden aangestipt dat uw dat u niet zeggen wanneer u precies bent beginnen werken als informant (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook over (H.), uw schoonbroer die voor de “X” werkte, legde u erg vage verklaringen af. U wist niet welke functie hij precies uitoefende. U kende zijn opleidingsniveau niet en u kon evenmin zeggen hoe hij precies bij de “X” betrokken is geraakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw opeenvolgende incoherente verklaringen doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en het door u ingeroepen risicoprofiel.”
- 5.2. Verzoeker stelt dat er niet wordt gesproken over wat iedereen juist doet wanneer hij werkt voor de veiligheidsdienst en dat hij moeilijk informatie kan geven die hij niet heeft.
- 5.3. Van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij alle pertinente informatie over zichzelf en zijn verleden kan geven, zo gedetailleerd als nodig is om de relevante feiten vast te kunnen stellen. Hij moet een coherente verklaring afleggen over alle redenen die hij inroept ter ondersteuning van zijn asielaanvraag (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 1992, nr. 205). Van verzoeker, die zijn asielaanvraag baseert op zijn werk als informant en op de problemen die zijn schoonbroers ondervonden ingevolge hun lidmaatschap van de Baath-partij, respectievelijk de X, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige informatie kan geven over wanneer hij is begonnen werken als informant, welke functie zijn schoonbroer H. had, wat zijn opleidingsniveau was en hoe hij bij de X betrokken is geraakt. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegt en wordt door de Raad overgenomen.
- 6.1. De motivering van de bestreden beslissing vervolgt:

“Het Commissariaat-generaal wenst vervolgens ook op te merken dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Echter, deze vaststelling volstaat niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan er weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen en aan het door u voorgehouden (risico)profiel. Dit gebrek aan geloofwaardigheid is van die aard dat het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk is om een correct beeld te krijgen van uw activiteiten in het verleden, van uw positie of uw situatie als “burger” in Irak. Aldus kan op basis hiervan niet met zekerheid worden besloten dat u als “burger” kan worden beschouwd. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat bovenstaande definitie voor de toekenning van subsidiaire bescherming op u van toepassing zou zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw bewijs van nationaliteit en uw identiteitskaart. Deze documenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan. De door u voorgelegde documenten zijn geenszins van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.”
- 6.2. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming aan de Belgische staat. Hij stelt dat hij zijn identiteitskaart en zijn nationaliteitsbewijs heeft voorgelegd en dat de bestreden beslissing ten onrechte twijfelt aan zijn “burger”-zijn. Hij wijst op de situatie van extreem geweld en gevaar in Irak en meent dat hij bij zijn terugkeer naar Irak een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij stelt dat, indien hij zou worden teruggestuurd, dit een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.
- 6.3. Verweerder merkt op dat verzoeker nalaat duidelijk en concreet aan te geven welk

persoonlijk risico hij dreigt te lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Volgens verweerder kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers profiel en is de ongelooftwaardigheid van die aard dat het onmogelijk is om een correct beeld te vormen van verzoekers activiteiten in het verleden, van zijn positie of situatie in Irak, van de mogelijkheid tot het bekomen van bescherming in zijn land van herkomst of om te besluiten dat verzoeker als burger kan worden beschouwd, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming.

6.4. De Raad wijst erop dat hij te dezen in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2,§1, van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St, nr. 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, van de voormelde wet van 15 december 1980.

Krachtens artikel 48/4, §1, van de voormelde 15 december 1980 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

Te dezen kan worden aangenomen dat verzoeker artikel 48/4, §2, c, van voormelde wet van 15 december 1980 inroept. Krachtens deze bepaling bestaat de “*ernstige schade*” uit “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*” Verzoekers nationaliteit en identiteit wordt door verweerder niet betwist. Verzoekers afkomst uit Bagdad, Centraal-Irak, wordt evenmin betwist en blijkt tevens uit de gedetailleerde informatie over Bagdad die hij meedeelde aan het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 5, p.11-12). Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de voormelde wet van 15 december 1980 en ook niet in de parlementaire voorbereiding van de wet (*Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001*). Naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I), dient aldus te worden aangenomen dat bij twijfel of iemand burger is, hij als burger wordt beschouwd.

Aangezien de wetgever de begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken heeft gedefinieerd kan worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals zij terug te vinden is in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (R.v.St.,X, nr. 165.476, 1 december 2006). Luidens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten “*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragssluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*” De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op:

- de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten;
- de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte;

- de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend;
- beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit publieke bronnen blijkt dat bepaalde delen van Irak momenteel in een situatie van absolute chaos verkeren. Aan de ene kant voeren verschillende groeperingen (zowel soennitische als sjiiitische milities en Al-Qaeda) een strijd om de macht teneinde de toekomstige structuur en identiteit van Irak te bepalen. Aan de andere kant trachten de nationale veiligheidstroepen (ISF: *Iraqi Security Forces*) en de coalitietroepen (MNF: *Multi National Forces*) de opstandelingen uit te schakelen (CRS Report for Congress, *Iraq: Post-Saddam Governance and Security*, 6 december 2006, <http://www.fas.org/>). Een aanslag op de al-Askari moskee, een sjiiitisch heiligdom in Samarra, op 22 februari 2006 bracht een golf van sektarisch geweld teweeg. Terroristische groeperingen plannen dagelijks autobommen en (zelfmoord)aanslagen op strategische, drukke plaatsen zoals markten. Ontvoeringen, schietpartijen en moorden van burgers met een welbepaald profiel maken de regel uit. Dit alles leidt tot een hoog dodental en talloze burgerslachtoffers (ICRC, *Iraq: civilians continue to pay the highest price in the conflict*, 30 november 2006, <http://www.icrc.org/>). Uit deze ononderbroken en georkestreerde militaire operaties op het terrein blijkt duidelijk dat de dissidente troepen een onmiskenbare hiërarchische structuur en organisatie vertonen en een duidelijk leiderschap hebben (zoals Moqtada Al-Sadr aan het hoofd van de sjiiitische milities, Abu Ayyub al-Masri ter vervanging van de overleden Abu Musab Al-Zarqawi aan het hoofd van AL-Qaeda), met een strak omliggende ideologie (IAS Research Analysis: *Is Iraq in the grip of an "internal armed conflict" within the meaning of Article 15 of the Refugee Qualification Directive?*, <http://www.iasuk.org/>). Deze rebellen controleren ook telkens stadsgedeelten in verschillende grote steden (UNAMI, *Human Rights Report 1september - 31 oktober 2006*, <http://www.uniraq.org/>). Zij zijn geïnfiltreerd in verschillende politieke structuren (US Senate Armed Services Committee, *The Current Situation in Iraq: Testimony of Lieutenant General Michael D. Maples*, <http://www.armed-services.senate.gov/>) hetgeen impliceert dat zij in staat zouden zijn, indien zij dat wensen, om het materieel recht van het Protocol toe te passen. De vereisten zijn aldus vervuld om de situatie in Irak als een binnenlands gewapend conflict in de zin van voormeld artikel 48/4, §2, c, te kwalificeren. De hiervoor beschreven toestand is tot op heden nog steeds actueel.

Gezien verzoekers aangetoonde afkomst uit Bagdad, het in Centraal-Irak aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict en het feit dat verzoeker als burger kan worden beschouwd, kan hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, §2, c), van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 augustus 2007 door:

dhr. F. HOFFER, wnd. kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. W. MULS, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. GOETHALS, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

F. HOFFER.

TERUG